

Traduzioni in rumeno

12 poesie di Annamaria Ferramosca per rivista Poezia, pp-144-155 primavera2016

12 poesie tradotte in rumeno da Tatiana Ciobanu, Elena Todiras, supervisione di Gabriella Molcsan

ANNAMARIA FERRAMOSCA, di origine salentina, da molti anni vive a Roma, dove ha lavorato in ambito scientifico come biologa nutrizionista e contemporaneamente in ambito letterario come cultrice di Letteratura italiana all'Università Roma3.

E' presente con testi e note critiche su riviste di poesia italiane e straniere come Poesia, La Mosca di Milano, La Clessidra, Gradiva, Italian Poetry Revue e su vari siti web di settore, come poesia2punto0; blanc de ta nuque; Rebstein.

Fa parte da 4 anni della redazione del portale Poesia2punto0.com, dove è ideatrice e curatrice della rubrica Poesia Condivisa, che seleziona e diffonde nuova poesia italiana su proposta dei lettori.

Ciclica, edita da La Vita Felice nel 2014 per la collana Le Voci Italiane, è la sua settima raccolta di poesie, con nota critica di Manuel Cohen.

Nel 2009 le viene pubblicato per la collana Poeti Italiani Contemporanei Tradotti da Chelsea Editions di New York, il volume bilingue

Other Signs, Other Circles, (Altri Segni, Altri Cerchi) antologia di poesie edite e inedite, che ha ricevuto il Premio Città di Cattolica.

Altri suoi libri di poesia:

Curve di Livello, 2006, Marsilio, selezionato nella rosa del Camaiole, finalista ai Premi Pascoli, LericiPea, Lorenzo Montano. Ripubblicato di recente in e-book da www.larecherche.it, dove è scaricabile gratuitamente.

Paso Doble, 2006, Empiria, raccolta bilingue di dual poems (poesie a 4 mani), coautrice la poetessa irlandese Anamaria Crowe Serrano, sua traduttrice in inglese, traduzione di Riccardo Duranti.

Porte / Doors, 2002, Edizioni del Leone, tradotto da A.M.Serrano e R. Duranti, in versione bilingue, ha avuto diffusione in area anglofona.

Il Versante Vero, 1999, Fermenti, Premio Opera Prima Aldo C. Bonacossi

La Poesia Anima Mundi, 2011, puntoacapo Editore, contenente una silloge inedita dal titolo Canti della prossimità, è una monografia curata dal critico Gianmario Lucini.

Per la poesia inedita l'autrice ha ricevuto nel 2011 il Premio Guido Gozzano e nel 2012 il Premio Renato Giorgi.

Annamaria Ferramosca ha curato la versione poetica dei testi del poeta romeno Gheorghe Vidican nel libro bilingue "3D - Gheorghe Vidican--poesie2003-2013", CFR, 2015.

La sua è voce inclusa nell'Archivio della voce dei Poeti, Multimedia, Firenze.

Suoi testi sono stati tradotti, oltre che in inglese, in francese, tedesco, greco, albanese, russo, romeno.

Contatti:

ferrannam@gmail.com

www.annamariaferramosca.it

ANNAMARIA FERRAMOSCA,

originară din regiunea italiană Salento, locuiește la Roma de mulți ani, unde a lucrat în sfera științei ca biolog nutriționist și în același timp în domeniul literaturii ca profesor de Literatura italiană la Universitatea Roma 3.

Este prezentă cu texte și note critice în reviste de poezie italiene și internaționale ca Poesia, La Mosca din Milano, Clepsidra, Gradiva, Italian Poetry Revue și pe diverse situri web din sector, ca poesia2punto0; blanc de ta nuque; Rebstein.

De 4 ani face parte din redacția portalului Poesia2punto0.com, fiind inițiatorea și coordonatoarea rubricii Poesia Condivisa, care selecționează și difuzează noua poezie italiană la propunerea cititorilor.

Ciclica, editată de La Vita Felice în 2014 pentru colecția Le Voci Italiane, este a șaptea culegere de poezii cu note critice semnate de Manuel Cohen.

În 2009 a fost publicat în colecția Poeti Italiani Contemporani Traduși de Chelsea Editions din New York volumul bilingv Other Signs, Other Circles, (Altri Segni, Altri Cerchi) o antologie de poezii publicate și inedite care a primit Premiul Città di Cattolica.

Alte volume de poezii:

Curve di Livello, 2006, Marsilio, selecționat printre finaliștii premiului literar Rosa di Camaiole, finalită a Premiilor Pascoli, LericiPea, Lorenzo Montano. Republicat recent în e-book de www.larecherche.it, de unde se poate descărca gratuit.

Paso Doble, 2006, Empiria, culegere bilingvă de dual poems (poezii scrise la 4 mâini), coautoare fiind poeta irlandeză Anamaria Crowe Serrano, traducătoarea sa în engleză, traducere de Riccardo Duranti.

Porte / Doors, 2002, Edizioni del Leone, tradusă de A.M.Serrano și R. Duranti, în versiune bilingvă, a fost difuzată în spațiul anglofon.

Il Versante Vero , 1999, Fermenti, Premiul Opera Prima Aldo C.Bonacossi

Poesia Anima Mundi, 2011, puntoacapo Editore, conține un ciclu inedit cu titlul Canti della prossimità, este o monografie îngrijită de către criticul literar Gianmario Lucini.

Pentru poezia inedită autoarea a primit în 2011 Premiul Guido Gozzano iar în 2012 Premiul Renato Giorgi.

Annamaria Ferramosca a îngrijit versiunea poetică a textelor poetului român Gheorghe Vidican în volumul bilingv "3D – Gheorghe Vidican-poesie2003-2013", CFR, 2015.

Vocea ei este inclusă în Arhiva vocii Poeților, Multimedia, Florența.

Textele sale au fost traduse în engleză, franceză, germană, greacă, albaneză, rusă și română.

Contacte:

ferrannam@gmail.com

www.annamariaferramosca.it

ANNAMARIA FERRAMOSCA

9 poesie da

Other Signs, Other Circles (Altri Segni, Altri Cerchi)

A Selection of Poems: 1990-2009

Chelsea Editions, New York, Series Contemporary Italian Poets in Translation, 2009

Translation and Introduction by Anamaria Crowe Serrano

Dalla sezione INEDITI, 2007- 09

ANNAMARIA FERRAMOSCA

9 poezii din

Other Signs, Other Circles (Altri Segni, Altri Cerchi)

A Selection of Poems: 1990-2009

Chelsea Editions, New York, Series Contemporary Italian Poets in Translation, 2009

Translation and Introduction by Anamaria Crowe Serrano

UNA LINGUASILENZIO FELICE LARGA PIOVE

una linguasilenzio felice larga piove
penetra cantapetali dentro nel
dentro innocente sanguelinfahumus
permea senso senza
metallo che risuoni

da muro a muro da spina a spina
i dispersi al tocco sussultano si stringono
di fronte è la gelida notte
lontane le due torri come mammoth
emersi domani dalle nevi

ecco che galleggia sopra di me un Atlante
di sperdimento avvampa
così intensa la musica
ha forma d'arpa il telaio
tutti quei pesi di terracotta
a piombo come ghigliottine
ora stanno in levità di vibrafoni

nel primitivo piegarsi delle spighe
spose che vanno, culle
luce sul confine tra carezza e lama

abbiamo consegnato le ferite
insieme alle armi, preferito la festa
le lunghissime tavole sonore
il miele delle nozze diffuso
tornare nudi su terra nuda
farsi gola d'agnello mille volte
se occorre ancora sangue
per il gocciolio della fine

porte del mondo che ritornano alberi
città come campi da seminare
illuminati a regno piove
un silenzio-beatitudo
sonno infantile, lava che pietrifica

una fila di pietre da riscrivere

*

Din secțiunea INEDITE, 2007- 09

LIMBĂLINIȘTE FERICITĂ LARGĂ PLOUĂ

o limbăliniște fericită largă plouă
pătrunde cântăpetale înăuntru în
interiorul inocentului sângelinfăhumus
pătrunde sens fără ca
metalul să răsune

din perete în perete din spin în spin
rătăciții la atingere tresar se strâng
în față e noaptea geroasă
departe sunt cele două turnuri ca mamuți
mâine apăruți dintre zăpezi

iata că plutește deasupra mea un Atlas
de dezorientare arde
atât de intensă muzica
are forma unei harpe pânza
toate acele greutateți de teracotă
din plumb atârdate ca ghillotine
acum stau suspendate ca vibrafoni
în primitiva plecăciune a spicelor
mirese ce pleacă, leagăne
lumină pe margine între mângâiere și lamă

am predat rănil
împreună cu armele, am preferat sărbătoarea
lungile mese sonore
mierea nunții difuzată
a ne întoarce goi în pământ gol
a ne face gâtul de miel de mii de ori
dacă e nevoie încă de sânge
pentru ultima prelingere

ușile lumii se întorc copaci
orașe precum câmpuri de semănat
iluminate ca regate plouă
o liniște fericită
somm infantil, lavă care se pietrifică

un rând de pietre de rescris

BIONANOSTRUTTURE

avrò anch'io, come il geko nelle zampette
in qualche area inesplorata del cervello del cuore
sterminati minimi bioappigli
angstrom

capaci di sorreggere
il tuo peso sfrontato di bastione

ti sostengo
mio masso di Stonehenge
urtando urlando contro il cielo

col tatuaggio del nome tuo ripetuto
in finissime impronte
-come nella foglia di loto-
sul mio petto

*

BIONANOSTRUCTURI

voi avea și eu ca șopârla în piciorușe
într-o arie neexplorată a creierului inimii
interminabile minime biomânere
angstrom

în stare să sprijine
greutatea ta nerușinată de bastion

te susțin
piatra mea de Stonehenge
lovind urlând împotriva cerului

cu tatuajul numelui tău repetat
în amprente fine de tot
-ca în frunza de lotus-
pe pieptul meu

mersul, frâna, loviturile, rezistența aerului
reflectarea pe geam a plânsului stelar
vârtejul sângelui sub piele
- nostalgia de bigbang – dacă inima
meditează să încetinească, predispusă spre călătorie

privesc trenul ce fuge în pupilele omului din față:
locomotive mici se aprind - un copil mă fixează curios -
curioasă și eu să văd oprirea sa cu scânteii
decid să nu cobor încă
mă agăț de bara de la coborîre
(bulevardul continuă dincolo de piață ?)

în fond ce altceva am făcut decât că
m-am lăsat purtată pe urma numelor?
prieteneprietenii care mă ajutați săcoborsăurc
mă bucur de atingerea voastră
nu știu ce să vă dau în schimb
decât vreun ritm un bâzâit
al unei sosiri în depărtate
care deja e plecare

Din secțiunea CURVE DI LIVELLO(Marsilio, 2006)
MEDITERRANEO

Marina Serra. Assalto
di un'alba nitida, capace
di spingere i monti d'Albania
fin qui, sotto il balcone
Posso toccarli quasi
fianchi verdi e radici
intrecciate alle mie
Da costa a costa
scintillano di senso le correnti
lu rusciu de lu mare
canta in mediterraneo

Potevo essere nata su quei monti
e mia madre avermi lavata nel canale d'Otranto
nutrita con zuppa d'alge e filastrocche di Lushnje
potevo trovarmi in quella barca
così traboccante di speranza
che i fianchi non reggevano al rimorso

Mi trovo in quella barca, sono
albanese, pure
messapicagrecaegizialibica
il mio sangue è incontro d'onde
paziente e antico
(continua a mescolare
questo inascoltato mare)

*

MEDITERANĂ

Marina Serra. Asaltul
limpezilor zori în stare

să-mpingă munții Albaniei
până aici, sub balcon
Aproape că pot sa-i ating
versanții verzi și rădăcinile
îpletite cu ale mele
Din coastă în coastă
sclipesc de sens curenții
zumzetul mării
cântă în mediteraneană

Puteam să mă fi născut pe acei munți
și mama mea să mă fi spălat în canalul Otranto
hrănită cu supă de alge și poezioare din Lushnje
puteam să mă fi găsit în acea barcă
atât de debordantă de speranță
că marginile nu reușeau să-nfrunte remușcările

Mă regăsesc în acea barcă, sunt
albaneză, sau
messapicăgreacăegipteanălibică
sângele meu este o întâlnire de unde
răbdător și antic
(continuă să amestece
această mare neascultată)

*

ANCORA SIANO I SEGNI

Ancora siano i segni sulle rocce
a dischiudere il tempo
profili di guerrieri e bisonti
in corsa, sotto un piccolo sole
in forma di stella

ansanti
per chilometri brillanti di pioggia
profili di automobilisti e tir
sommersi da onde radio

vibra
un dolmen poco lontano
con forza immobile
convoca mani e rami
Tre pietre
- minima famiglia sfuggita al diluvio -
in silenzio guardarle nella notte
accostando l'orecchio al tronco dell'ulivo
sentirsi roccia linfa voce
arca approdata e fusa in terra

Ancora siano i segni sulle pagine
a traghettare il tempo: lontanissimi
lombi di cielo pulsanti sulle onde
inondano lo schermo, si raggiungono

Dammi parole dunque, e segni
piangi sulla mia spalla, o ridi
offrimi le scene della gioia
incontrami

prima che si diradi la foresta
prima che accada il nero errore
prima dell'ultima risata
(la ruota della terra
è il suo continuo ridere, convulso)

SĂ FIE IARĂȘI SEMNE

Să fie iarăși semnele pe roci
care dezvăluie timpul
profiluri de războinici și zimbrii
în goană , sub un soare mic
în formă de stea

gâfâind
pe kilometri sclipitori de ploaie
profiluri de automobiliști și tiruri
scufundați în unde radio

vibrează
un dolmen puțin mai departe
cu forță imobilă
convoacă mâini și ramuri
Trei pietre
-familia minimă scăpată de potop –

în liniște privindu-le în noapte
apropiind urechea de trunchiul măslinului
simțindu-se rocă voce linfă
arcă acostată și topită-n pământ

Să fie iarăși semne pe pagini
să care timpul : porțiuni
depărtate de cer butoane pe unde
inundă ecranul, se ajung din urmă

Așadar dă-mi vorbe și semne
plângi pe umărul meu, sau râzi
oferă-mi scene de bucurie
întâlnește-mă

înainte de a se rări pădurea
înainte de a se întâmpla eroarea neagră
înainte de ultimul râs
(rotirea pământului
este răssetul său continuu convulsiv)

*

FORSE CON UNA DONNA

Lasciarla far luce
con le sue lanterne, vigile
sulle alte mura trasparenti
lasciarla apparire e sparire
come lei vuole

dosare i richiami
perché possa appartarsi
in qualche sua giungla di luna

Forse con una donna
disperata di te, del tuo mondo
non serve dividere corone
meglio farsi esuli insieme
navigare con lei navicella lunare
approdare su placide ginecosfere
dove lei è dispensiera
di pane e parole

Forse con una donna
sentire più spesso stupore
che istupidimento, soprattutto
quando dalle macerie risorgono
lentamente i villaggi
illimpiditi dal pianto e lei
ricomincia a parlare alle rose

Forse con una donna
ridere insieme
della tua enfasi e imperfezione
lei complice custode
di pienezza e inquietudine
del riso e del pathos
che non debordi
nel suo patimento

Ti immerge
nella morbida offerta
tu colmo di lei le correnti
inverti al tuo mare, dissenti
dal banditore che eri
(ora più aperte sul mondo le porte)

Dalla sezione PORTE/DOORS (Edizioni del Leone, 2002)

POATE CU O FEMEIE

A o lăsa să facă lumină
cu lanternele sale, vigilentă
pe înaltele ziduri transparente
a o lăsa să apară și să dispară
cum vrea ea
să dozeze chemările
pentru a se putea retrage
în vreo junglă lunară a sa

Poate cu o femeie
disperată de tine, de lumea ta
nu-i nevoie să împarți coroane
mai bine să vă faceți pribegi împreună

să navigheze cu ea pe o bărcuță lunară
să acosteze pe calme oncosphere
unde ea împărtășește
pâine și cuvinte

Poate cu o femeie
să simți mai des stupoare
decât stupiditate, mai ales
când de sub ruine se înalță
lent satele
limpezite de plâns și ea
începe să vorbească trandafirilor

Poate cu o femeie
să râdeți împreună
de enfaza și imperfecțiunea ta
ea complice custode
de plinătate și neliniște
de râs și de patos
ce nu se revarsă
peste suferința sa

Te cufundă
în moalea ofertă
tu sătul de ea curenții
mării tale îi inversezi, te dezici
de la strigătorul public ce erai
(acum sunt mai deschise spre lume ușile)

Din secțiunea PORTE/DOORS (Edizioni del Leone, 2002)

PARLARE COME NASCERE

Voce che insegno da più notti invano
Ne so bene l'attesa
e l'urto lancinante e l'onda
propagata lungo le strade a nord del cuore
Arriva
ed è squillo di bimba :
- Noi siamo come un violino, vero ?
Le parole
volano come la musica dalla bocca
e la lingua è l'archetto...
Ma se piango,
il legno del mio violino è come
un ramo sotto la pioggia?

Parlare come
nascere agli altri, ogni volta
venire
alla luce - bianca - dove
bianchezza è l'universo offerto delle note
brusio d'angeli sopra Berlino
sopra le regioni

fuori dal dubbio fuori dagli equivoci
Così i bambini parlano impastando la terra
col minimo dolore necessario

Parlare come
vivere con-dividere
ritmi segreti di qualche dio dei simboli
vibrazioni protette fino a un termine
dove la voce sarà oltremusica
pura illimitata
si lascerà
talking about - parlar di tutto
whispering - sussurrare
missing - annullare, perfino
(rumore di rugiada nella notte)

Domani, domani, quando?
Oggi piove
sopra il legno dei rami
Una sola parola
può uccidere, ancora
Una nota
far tacere un violino

A VORBI ESTE CA ȘI A TE NAȘTE

Voce pe care de multe nopți o urmăresc în van
Cunosc bine așteptarea
și ciocnirea intensă și unda
propagată de-a lungul străzilor la nordul inimii
Sosește
și este trilul unei fetițe :
- Suntem ca o vioară, e adevărat ?
Cuvintele
zboară ca muzica din gură
și limba este arcuș ...
Dar dacă plâng,
lemnul viorii mele este ca
un ram sub ploaie ?

A vorbi
este ca și a te naște altora, de fiecare dată
a veni
spre lumina - albă – unde
cândoarea este universul oferit de note
bâzâitul îngerilor deasupra Berlinului
deasupra regiunilor
în afara dubiului în afara confuziilor
Așa vorbesc copiii plămădind pământul
cu minima durere necesară

A vorbi ca
a trăi a îm-părtași
ritmuri secrete ale vreunui dumnezeu al simbolurilor
vibrații protejate până la un capăt
unde vocea va fi dincolo de muzică
pură nelimitată
se va lăsa
talking about- a vorbi despre tot
whispering- a susura
missing – a anula, chiar

(gălăgia picăturilor de rouă în noapte)

Măine, mâine, când?
Astăzi plouă
deasupra lemnului ramurilor
Un singur cuvânt
poate ucide, încă
O notă
să facă să tacă o vioară

TI HO DISEGNATO UN SEGGIO

Ti ho disegnato un seggio
e l'ho dipinto ironico
trono di girasoli a-capo-chino
Ti ho immaginato sguardo-nel-fogliame
paralisi stupita delle labbra
domanda fusa al tocco delle dita

E non posso risponderti
ma devo
insolentirti col muso della volpe
intimidirti per l'occhio dilatato
nella consolazione di una sillaba

E giustamente tu ora mostri i denti
alla volpe braccata nel sentiero
delle Parole, fino alla sua gabbia
Impossibile snidarla, impossibile
anestetizzarla
Le ridono intorno sbarre orizzontali
lievi come linee d'orizzonte
(orizzontale e lieve è la scrittura)
Non ti resta
che lanciarle grida d'amore come sassi
nel centro esatto dei suoi cerchi d'aria

Dal cuore spicco i semi al girasole
e lego il trono al polso e salgo i cerchi
E rido se ruzzoli dal trono
sparpagliando tutte le mie carte
anche tu in midriasi pupillare
parola ti dilata in canti e stelle

Così mi segui. Il sogno è un Librocielo
Noi sotto un planetario di manoscritti

Dalla sezione Il Versante Vero (Fermenti, 1999)

ȚI-AM DESESTAT UN JILȚ

Ți-am desenat un jilț
și l-am pictat ironic
tron de floarea-soarelui cu capul plecat
mi te-am imaginat privirea-n frunziș
înmărmurirea uluită a buzelor
întrebare toarsă de atingerea degetelor

Și nu pot să-ți răspund

dar trebuie
să te fac insolent cu botul de vulpe
să te intimidez pentru ochiul dilatat
în consolarea unei silabe

și pe bună dreptate tu acum îți arăți dinții
vulpii vâdate pe cărarea
Cuvintelor, până la cușca sa
Imposibil s-o scoți din văgăună, imposibil
s-o anesteziezi
Îi rîd împrejur bare orizontale
Ușoare ca liniile orizontului
(orizontal și ușor este scrisul)
Nu-ți rămâne
decât să-i arunci strigăte de iubire ca pietre
în centrul exact a cercurilor sale de aer

Din inimă aleg semințele florii soarelui
și leg tronul la încheietura mâinii și urc cercurile
Și rîd de te prăbușești de pe tron
împrăștiind toate hârtiile mele
și tu în midriaza pupilară
cuvântul te dilată în cântece și stele.

Astfel mă urmezi. Visul este o Cartecer
Noi dedesubt la un planetariu de manuscrise

Din secțiunea Il Versante Vero (Fermenti,1999)

LA PIAZZA DELLE VINTE TARANTOLE

Abbiamo altre parole questa notte:
un corpo musicale,
a vendicare il tempo
passato senza fuochi
Abbiamo l'alba
che batte su pelli tese in sarabanda,
furore d'argento sugli olivi,
fino al mare - l'eco
ingelosisce le grotte -
Piedi
a scandire colpi d'amore sulla terra
E tuoni
a dissipare tutte le aracnitudini

In piazza l'aria
è disegnata di spade con le braccia
Le ragazze scintillano la terra
dove ballano
Volano i cerchi delle gonne alla luna
S'incendiano i tamburi. Fino a sangue
(A sciogliere i cani ritmici, all'unisono,
si sfianca la paura)

PIAȚA TARANTULELOR ÎNVINSE

Avem alte cuvinte în noaptea aceasta:
un corp muzical,
ce răzbună timpul
trecut fără focuri
Avem zorii
care bat pe pieile întinse pe sarabande,
furoare de argint pe măslini
până la mare- ecoul
face geloase grotele-
Avem picioare
pentru a scanda pași de iubire pe pământ
Și tunete
pentru a risipi toate arahnitudinile

În piață aerul
E desenat de spade cu brațe
Fetele aprind pământul
pe care dansează
Zboară cercurile fustelor înspre lună
Se incendiază tamburii. Până la sânge
(Dând drumul câinilor ritmici, în unison,
se epuizează frica)

3 poesie da

CANTI DELLA PROSSIMITÀ
in La Poesia Anima Mundi Monografie di Poeti contemporanei
Note Critiche di Gianmario Lucini
Collana I quaderni di Poiein, Puntoacapo, 2011

la lingua che s'ammutina

sto per spegnere la televisione
lo speaker mi precede ammutolisce
inespressiva maschera
si consacra al silenzio

la lingua che s'ammutina
sa
del respiro forte degli alberi
di cui parlano i sordi
una nuvola scivola tra i rami
e maturano allo stesso tempo i frutti
segretamente
alla password soffiata del contagio

la lingua che s'ammutina
sa
del mormorio animale
dei passi infiniti sulla pianura
tagli nell'orizzonte invisibili
la terra ne risuona e i miei polsi
al passo muto del tempo
nella stanza
un dente di latte cade
senza rumore né sangue

limba care se revoltă

sunt pe punctul să închid televizorul
specher-ul mă precedă amutește

masca inexpressivă
se consacră liniştii

limba care se revoltă
cunoaşte
răsuflarea puternică a copacilor
despre care vorbesc surzii
un nor alunecă printre ramuri
şi se coc în acelaşi timp fructele
în secret
prin password-ul suflat al contagiunii

limba care se revoltă
cunoaşte
murmurul animal
al paşilor infiniţi prin câmpie
taieturi în orizont invizibile
pământul răsună şi încheieturile mâinilor mele
la pasul mut al timpului
în cameră
un dinte de lapte cade
fără zgomot nici sânge

*

di voce attesa

una specie di lamento sottile
un gemito piccolo di gioia
come un timbro distorto per l'iridescenza delle acque
è la voce embrionale che attraversa la bolla salina
risuona nelle vene alla madre
e preme e le canta la sua elementare infanzia
chiede di sfolgorare in concerto nel giorno
dell'uscita luminosa quando
il minuscolo corpo verrà adagiato
sull'addomepianeta che riconosce

l'emissione di onde alla madre si compie
per distacco di corone vocali sottili come aureole
e lei interpreta e trema e costruisce
un paesaggio di case-alberi-strade
divinazione al primo cammino
lei avvia un'assertiva preghiera
salute prima poi
bellezza e buona sorte ex aequo

tutto accadrà dovrà accadere
per volontà- rito-destino o solo
per un in-cantamento

aşteptarea vocii

un fel de scâncet

un geamăt mic de bucurie
ca un timbru strămbat de irizarea apelor
este vocea embrională care traversează bula salină
răsună în vinele mamei
și apasă și cântă elementara sa copilărie
cere să strălucească în concertul zilei
al ieșirii luminoase când
minusculul corp va fi așezat
pe abdomenulplanetă pe care îl recunoaște

emisii undelor mamei se împlinesc
prin detașarea coroanelor vocale subtile ca aureole
și ea interpretează și tremură și construiește
un peisaj de case-copaci-străzi
divinația primului drum
ea începe o rugăciune hotărâtă
sănătate înainte de toate pe urmă
frumusețe și o soartă bună ex aequo

totul se va întâmpla va trebui să se întâmple
prin voință-rit-destin sau doar
printr-o în-cântare

*

maternale

mi sono coperta di sabbia
in empatia con l'isola che dorme
davanti a me: una donna-scoglio
la fronte alta contro le nebulose
la gola piena come in largo respiro
sazia del suo ventre in attesa

mi sono coperta di sabbia
a mimare il suo profilo
entrare nel suo tempo
- nove mesi come millenni -
ho atteso un battito un segno
(quel falco improvviso su di noi le sue frasi
in altissimi cerchi)

mi scollo via la sabbia
cammino sulla riva
in questa luce augurale che apre
la coincidenza dei tempi
una sposa venirmi incontro
sorridermi con il suo lasciapassare dal mito
la manocarezza sul ventre

come fossi sua madre le chiedo
il tempo del parto

matern

m-am acoperit de nisip
în empatie cu insula care doarme
înaintea mea: o femeie-stâncă
cu fruntea înaltă împotriva nebuloaselor
cu gâtul plin ca într-o răsuflare largă
sătulă de pântecul ei în aşteptare

m-am acoperit de nisip
pentru a mima profilul ei
pentru a intra în timpul ei
-nouă luni ca milenii-
am aşteptat o bătaie un semn
(acel şoim neaşteptat deasupra noastră frazele sale
în cercuri măreţe)

mă scutur de nisip
merg pe ţărm
în această lumină augurală care deschide
coincidenţa timpurilor
mireasa venindu-mi în întâmpinare
surâzându-mi cu al său permis de trecere din mit
mănamângâiere pe pântec
ca şi cum ar fi mama ei o întreb
când va naşte

poesie tradotte da Eliza Macadan per la rivista Poezia pp.140-141
POEZIA / primăvară 2016

POEZIE ITALIANĂ CONTEMPORANĂ

Annamaria FERRAMOSCA

Annamaria Ferramosca s-a născut la Salento, dar trăieşte şi lucrează la Roma.

Volumul "Ciclica", din care au fost selectate textele traduse în limba română, este a şaptea carte de poezie a autoarei. Printre volumele precedente amintim "Porte di terra dormo", Dialogo Libri, 2001 şi "Curve di livello", Marsilio Editore, 2006.

Opera ei poetică a primit numeroase premii şi recunoaşteri.

Crăciun care întârzie

naştere care mai întârzie

ţipăt ce nu erupe

şi totuşi în fiecare clipă se rup apele

şi pământuri se erodează în diluviu

porumbeii au aripi înspăimântate
frunzele de măslin sunt putrezite)
naștere care mai întârzie
dacă hibridul cu greu se face mozaic
dacă cea din urmă perfecțiune mai
rămîne intactă în pădure:
oameni roșii fac semn civilizației
să se îndepărteze spre miază-noapte să nu răspîndească
contaminarea unui apus
fără revenirea răsăritului
salvați dacă ne aplecăm
pe partea cealaltă a planetei
deformată de indiferență
unde mieii au ochi neîncrezători și frică
de mamele clonate și de lumina orbitoare a
focurilor inteligente ale dronelor
am ajuns la peșteră orbi
nici un păstor nici un dumnezeu
al reproșurilor și al concilierilor
cui să-i ducem în dar coșul nostru
sărac de cuvinte monezi
murdare de petrol sînge?
pentru cine supraviețuiește copacul
cu fructe dese

*

care are voci și ramuri de-a lungul continentelor
și rădăcini la racordurile inimii?
naștere care mai întârzie

și totuși încă o cometă sfișie noaptea
se curbează pe coada-remușcare
obstinată desenează un cerc
stradă a întâlnirii
eveniment

Invitații

e primăvară deșertul înmugurește
ies nave egiptene vechi
gata pentru decolarea astrală
sus un zîmbet ironic de stele
peste micile noastre mișcări în afara gravitației
atît de încăpățînate de neînțelese
atît de absurd fluviul celor uciși
insulta de neoprit adusă pămîntului

*

corp
ce mă apeși de-termini
atît de bine și știutor încît mă văd
încuiată înăuntrul tău constrînsă în profil
un nimic înconjurînd
se spune că e pentru a te face nemuritor
sămînța care te reproduce
mi se aduc haine și simboluri să te acopăr
să exalt minunea dar
nu explici la ce bun toată această agitație
complicată precară
nu ar fi fost de-ajuns un set molecular
pentru a face auzită pulsația universului?

Prezentare și versiunea română: **Eliza MACADAN**

POESIE TRADOTTE DA Livia Popa

da "Andare per salti", de **Annamaria Ferramosca**, Edizioni Arcipelago Itaca, collana Mari Interni, 2017

raducere/ traduzione in rumeno de/ di [Lidia Popa](#)

A SAFFO POSSO RISPONDERE SOLO PER FRAMMENTI

Afrodite amica al mio fianco
le sue dita ---- tocco
che abbrivida le aree cerebrali ----
che s'immergano pure
nei più nascosti umori nelle cellule
---- soffio estrogenico---- imbeve
pelle respiro aria che muove
a Gongila l'orlo della veste e sommuove

sottilmente erose da eros
noi ---- potenza-luce che oltrepassa il tempo
canto indelebile ---- sfama le Muse ----
canto ci sorprende
sull'ultima nota a labbra aperte
gli occhi rovesciati ---- in alto
l'arco di lunartemide intatto

non odio più le rughe che verranno
se tempo e lontananza non ti annullano
va' pure, arriva lo sposo febbrile (imeneo)
raccoglierà fiori d'oro (imeneo)

si abbatte su me la notte
ma in sonno----
ruota una nuova luna---- dormo
sola ma non sono sola

Lui Sappho nu pot decât să răspund pentru fragmente

Afrodita prietena de partea mea
degetele ei ---- ating
asta gădilă zonele creierului ----
lasă-le și pe ele să meargă.
în cele mai ascunse stări din celule
---- respirație de extrogen ---- umezește
piele, respir aerul în mișcare
Lui Gongila tivul robei se mișcă lent

subtil erodat de eros
noi ---- potență - timpul de trecere a luminii.
cântec nedeslușit ---- hrănește Muzele ----
cântec ne surprinde
pe ultima notă pe buzele întredeschise
ochii s-au întors ---- în înalt
arcu de lună-artemide intact

nu-mi mai plac ridurile ce vor veni
dacă timpul și distanța nu te anulează
du-te si tu, mirele febril vine (himenul)
el va culege flori de aur (himenul)

mă bate la cap în noaptea asta.
dar în somn ----
se rotește o lună nouă ---- dorm
singură, dar nu sunt singură.

Din Volumul "Andare per salti", Editura Arcipelago Itaca, colectia Mari Interni, 2017

Forse con una donna
di [Annamaria Ferramosca](#)

Forse con una donna
disperata di te, del tuo mondo
non serve dividere corone
meglio farsi esuli insieme
navigare con lei navicella lunare
approdare su placide ginecosfere
dove lei è dispensiera
di pane e parole
Forse con una donna
sentire più spesso stupore
che istupidimento, soprattutto
quando dalle macerie risorgono
lentamente i villaggi
illimpiditi dal pianto e lei
ricomincia a parlare alle rose

Forse con una donna
ridere insieme
della tua enfasi e imperfezione
lei complice custode
di pienezza e inquietudine
del riso e del pathos
che non debordi
nel suo patimento

Ti immerge
nella morbida offerta
tu colmo di lei le correnti
inverti al tuo mare, dissenti
dal banditore che eri
(ora più aperte sul mondo le porte)

da "Curve di livello" , Marsilio Editore, 2006

Poate cu o femeie
de Annamaria Ferramosca
traducere/traduzione in rumeno de/di [Lidia Popa](#)

Poate cu o femeie
disperată de tine, de lumea ta
nu trebuie să împarți coroane
ar fi bine să-i prindem exilați împreună
să navigheze cu ea nava spațială lunară
să aterizeze pe placide ginecosfere
unde ea e menajeră
de pâine și cuvinte
Poate cu o femeie
să simți mai des uimire
acea prostime, mai ales
când din dărâmături se ridică
încet, satele
tulburate de plâns, iar ea
începe să vorbească cu trandafirii

Poate cu o femeie
râzând împreună

de accentul tău și de imperfecțiune
a fost paznic complice
de plenitudine și neliniște
de râs și de patos
ce nu se revarsă
în suferința sa

Te scufundă
în oferta moaleșă
tu plin de ea, curenții
întorci înspre marea ta, nu te contrazici
ca plângăcios ce ai fost
(acum mai deschise spre lume ușile)

Din Volumul "Curve di livello" , Editura Marsilio , 2006

Urti gentili (da Ciclica di Annamaria Ferramosca, Lavita Felice, 2014)

traduzione di © Elena Todiras e Tatiana Ciobanu

urti gentili

mi manca la lingua mi manca
quella timidezza di vocali aperte
di zeta dolce nel grazie
un incurvarsi della voce in gola
come a piegarla fossero le pietre
salentine del ricordo o forse
una malinconia residua della nascita
ingorgo che resiste
allo sperpero del vivere

furore dei cieli di una volta
grida bianche dei dolmen che insistono
nel vedere il mattino sorgere
sulle rovine ogni volta
qualunque sia l'inclinazione della luce

mi manca quella strana paura

prima di ogni viaggio

come un sottile rifiuto della distanza

come di albero che impone alle radici

un limite all'espandersi e si concentra

sulla cura dei frutti

pure amo

tutto questo calpestio di genti nella città

l'impasto lento di animelingue

il rompersi dei meridiani l'inarcarsi dei ponti per

urti gentili

questo annodarci annodando

i cesti della fiducia con antiche dita

Vidican ha voluto dare la forma poetica che suona bene in romeno, ma tradotto in italiano non va bene, il mio testo della traduzione è questo, credo che è meglio lasciarlo così, si è sentito la mancanza di conoscenza di Vidican della forma mentis italiana e a dire la verità mi sono sentita troppo piccola per correggere Vidican, ma la mia versione di traduzione corrisponde al tuo testo, tatiana

ciocniri gentile tr. Tatiana Ciobanu

îmi lipsește limba îmi lipsește

acea timiditate a vocalelor deschise

a dulcei zeta din cuvântul grazie

încurbarea vocii în gât

de parcă a o îndoii ar fi fost pietrele

salentine a amintirii sau poate

o melanconie reziduă a nașterii

vârtej ce rezistă

la risipa viețuirii

furia cerurilor de altă dată

strigătele albe ale dolmenilor care insistă

la văzul răsăritului dimineții

peste ruine de fiecare dată

orișicare ar fi fost înclinația luminii

îmi lipsește acea frică stranie

înaintea oricărei călătorii

ca un subtil refuz al distanței

ca a unui copac ce impune rădăcinilor

o limită a expansiunii și se concentrează

asupra îngrijirii fructelor

totuși iubesc

toată această forfotă a lumii în oraș

aluatul moale de suflete limbi

ruperea meridianelor, arcuirea punților pentru

ciocniri gentile

acest înnodându-ne înnodând

coșuri de încredere cu degetele antice

Traduzione in russo di Tatiana Ciobanu

Urti gentili (da Ciclica, Edizioni La Vita Felice, 2014)

Vejlivie tolchi

mne ne hvataiet iazica ne hvataiet
toi zastencivosti otcritih glasnih
sladcoi zeti v slove grazie
sghibanie golosa v gorle
cac budto smireati ego bili salentinschie camni
vospominanii ili mojet biti
ostatok melanhologii rojdenia
zastoi cito protivostoit
rastoceniu bitia

iarosti nebes bilih vremen
beliie crichi dolmenov cito nastaiuaiut
pri vide utrennego rassveta
nad ruinami cajdii raz
cachim bi ne bil naclon sveta

mne ne hvataiet togo strannogo straxa
pered cajdim putesestviem
cac tonchii otcaj rasstoiania
cac derevo cito dictuiet svoim corneam

predel ekspansivnosti e concentriruietsea

na uhode za fructami

i vseo tachi ia liubliu

eto liudscoie hojdenie v gorodah

medlennaia smesi dus iazicov

razriv meridianov sghibanie v dugu mostov dlea

vejlivih tolccicov

eto zappleataiasi zappleataia

corzini doveria anticinimi palitsami

Анна Мария Феррамоска

ВЕЖЛИВЫЕ ТОЛЧКИ

**Мне не хватает языка не хватает
той застенчивости открытых гласных
Сладкой «дзеты» в слове «грации»
сгибание голоса в горле
как будто смиряли его салентиские камни
воспоминаний или может быть
остаток меланхолии рождения
застой что противостоит
расточению бытия**

**Ярость небес былых времен
белые крики долменов что настаивают
при виде утреннего рассвета**

ANNAMARIA
FERRAMOSCA

над руинами каждый раз
каким бы ни был наклон света

Мне не хватает того странного страха
перед каждым путешествием
как тонкий отказ расстояния
как дерево что диктует своим корням
предел экспансивности и концентрируется
на уходе за фруктами

И все-таки я люблю
это людское хождение в городах
медленная смесь душ языков
разрыв меридианов сгибание в дугу мостов для
вежливых толчков
это переплетаясь заплетая
корзины доверия античными пальцами